

4. Avraam și familia sa

(Geneza 11.26 – 25.11)

Avraam a fost chemat să iasă din țara sa, din rudenia sa și din casa tatălui său, pentru a porni spre țara pe care i-o va arăta Dumnezeu. În această chemare a fost inclusă și casa sa. Și aici găsim gândul „tu și casa ta“. Poate a fost inclus și nepotul său Lot, pe atunci probabil necăsătorit. Din punct de vedere istoric, Geneza 11.31-32 vine după capitolul 12.1.

La început, Avraam și-a părăsit țara și rudenia, dar nu și casa tatălui său Terah. Acesta a pornit cu Avraam, având chiar conducerea, dar nu a ajuns mai departe de Haran, pentru că a murit. Astfel, Dumnezeu l-a făcut liber pe Avraam, care a pornit mai departe cu ai săi conform Cuvântului lui Dumnezeu. Istoricii înclină să treacă cu vederea răul în cazul persoanelor onorate. Biblia nu face așa. În capitolul 12 ni se arată o latură negativă din viața de căsnicie a lui Avraam și a Sarei. Pentru a se salva, Avraam i-a propus Sarei să ascundă relația lor adevărată de soț și soție și să se dea drept frate și soră. Acesta era un adevăr pe jumătate, care în cele mai multe cazuri se dovedește a fi o minciună întreagă. Această viclenie a reușit; dar ce comportament rușinos din partea acestui credincios, care a trebuit să fie corectat de un necredincios! Numai prin intervenția lui Dumnezeu, căsnicia aceasta a putut fi salvată, a putut rămâne neatinsă.

Dumnezeu i-a creat diferit pe bărbat și pe femeie. Amândoi au însușiri, lucrări și domenii de responsabilitate diferite, chiar și cu privire la celălalt. De la bărbat, Dumnezeu așteaptă să acționeze ca și cap al familiei, să o iubească, să îngrijească de ea și să o protejeze, iar de la soție să accepte această conducere și să fie supusă soțului ei. În această privință, Sara este dată ca exemplu (1 Petru 3).

Motivul pentru fapta lui Avraam nu a fost dragostea față de soția sa. El nu s-a arătat ca protectorul ei. A acționat din pur egoism. Dacă lui îi mergea bine, era gata să o împingă pe soția lui în nefericire.

„Bărbații pot să fie groaznic de egoiști“, am auzit odată o femeie suspinând. Pentru mulți bărbați, scopul principal al vieții lor pare să fie să obțină pentru ei înșiși cât mai mult, indiferent pe ce cale. Nu-i interesează deloc ce urmări are aceasta asupra partenerului lor de căsnicie. Un astfel de comportament este fatal pentru viața de căsnicie.

În acest caz rămânem uimiți de altruismul Sarei, care și-a acceptat soarta și a răspuns la cererea soțului ei pentru a-l salva. Cât de mult a prins rădăcini acest egoism în inima lui Avraam se observă din faptul că mai târziu repetă această acțiune condamabilă. În Geneza 20 citim că Avraam a pornit spre sud și s-a așezat în Gherar. Astfel, a ajuns în același pericol. Din nou, Avraam și Sara au negat adevărata lor relație și au afirmat că sunt frate și soră. Ca urmare, împăratul Abimelec a trimis ca Sara să fie adusă la el. Din nou a trebuit să intervină Dumnezeu pentru a salva căsnicia lor. Lui Abimelec i s-a descoperit în vis adevărata relație dintre cei doi. El și-a cerut scuze pentru comportamentul său, atrăgându-le atenția că atât Avraam, cât și Sara au spus că sunt frate și soră. În acel vis, Dumnezeu i-a vorbit: „Da, știu că ai făcut aceasta în integritatea inimii tale și te-am și împiedicat să păcătuiești împotriva Mea; de aceea nu ți-am îngăduit să te atingi de ea. Acum deci dă omului înapoi soția; pentru că el este profet“ (Geneza 20.6-7). Abimelec a ascultat de această poruncă. Dar a doua zi l-a tras pe Avraam la răspundere și i-a reproșat că i-a făcut lucruri care n-ar fi trebuit să

fie făcute. Acest păgân i-a pus lui Avraam întrebarea pătrunzătoare: „Ce ai văzut, de ai făcut lucrul acesta?” (Geneza 20.10).

Avraam a răspuns: „Pentru că am zis: Hotărât, nu este temere de Dumnezeu în locul acesta și mă vor ucide din cauza soției mele. Și cu adevărat este sora mea, fiica tatălui meu, dar nu fiica mamei mele; și a ajuns soția mea. Și a fost așa: când m-a făcut Dumnezeu să pribegesc din casa tatălui meu, i-am zis: Aceasta să fie îndurarea pe care să mi-o arăți: în orice loc unde vom ajunge, să zici despre mine aceasta: El este fratele meu” (Geneza 20.11-13). Din această mărturisire se observă că Avraam se hotărâse să facă acest păcat deja când a plecat din Haran. Acolo era rădăcina acestui păcat.

Avraam nu se găsea încă pe culmile credinței, pe care a arătat-o mai târziu. Prin diferite experiențe descrise în acest capitol, credința sa a crescut și a devenit mai puternică. Promisiunile lui Dumnezeu devin tot mai clare. La început este vorba doar de o sămânță (Geneza 12.7), apoi de un fiu trupesc (Geneza 15.4) și până la urmă că acest fiu va fi născut de Sara (Geneza 18.10). Viața de credință a lui Avraam a ajuns acum atât de puternică, încât Dumnezeu l-a putut pune la o încercare pe care nimeni n-a trebuit să o suporte.

În Geneza 22.1-3 citim: „Și a fost așa: după aceste lucruri, Dumnezeu l-a încercat pe Avraam și i-a zis: Avraame! Și el a zis: Iată-mă. Și i-a zis: Ia acum pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac, și mergi în ținutul Moria și adu-l acolo ca ardere-de-tot pe unul din munții despre care îți voi spune.”

Cred că niciun credincios nu a stat în fața unei asemenea probleme de nedelegat ca Avraam. El avea promisiunea că Isaac va deveni un popor mare. Dar alături era porunca să-l jertfească pe fiul său. Cum să rezolve această contradicție? Versetul 19 din Evrei 11 ne dă răspunsul: „socotind că Dumnezeu poate să învieze chiar dintre morți”. Aici strălucește o credință care trece peste capacitatea noastră de pricepere. În aceasta, Avraam este un exemplu pentru toți credincioșii din toate timpurile.

Să ne preocupăm în continuare cu ceea ce citim despre Sara. Trebuie să fi fost o femeie foarte frumoasă, chiar atât de frumoasă, încât Avraam se temea că în acele ținuturi păgâne alți bărbați i-o vor lua. În Vechiul Testament nu ni se dă nicio informație pozitivă despre viața ei de credință. Lipsa de copii a fost pentru ea o suferință greu de acceptat. Acest necaz îl întâlnim deseori în familiile descrise în Biblie. Și în timpul nostru, multe femei suferă din cauza acestei probleme. Acum, în dependență de Domnul, care închide pântecul (1 Samuel 1.5), dar care ascultă rugăciunea (Geneza 25.21) poate fi apelat la ajutor medical, care în unele cazuri poate aduce rezolvarea problemei. Cauza lipsei de copii nu este întotdeauna la femeie. Câteodată este necesară o intervenție la bărbat, câteodată adopția oferă o cale de ieșire, deși sunt și multe greutăți legate de aceasta. Deseori am constatat că familiile fără copii au avut de îndeplinit o lucrare, pe care o familie cu copii nu ar putea să o facă niciodată.

Trebuie totuși să avertizez cu privire la metodele pentru care nu se poate asuma răspunderea din punct de vedere etic și care trebuie numite direct păcat. În timp ce scriu aceste rânduri citesc într-un ziar o relatare detaliată despre o femeie, a cărei dorință după un copil a fost atât de mare, încât a comis adulter. Când soțul ei steril a descoperit că este însărcinată, aceasta a fost pentru el motivul divorțului. Astfel, problema a ajuns publică. Chiar și atunci când așa ceva se face cu aprobarea soțului (se vorbește astăzi de maternitate împrumutată), nu poate fi încuviințată. În unele țări ale lumii a treia, dacă motivul este la femeie, soțul se refugiază în poligamie. Am observat aceasta în timpul șederii noastre în Camerun. Dar în căile de conducere ale lui Dumnezeu, un astfel de rău se pedepsește singur.

Așa a fost și în cazul soluției pe care Sara i-a propus-o soțului ei (Geneza 16). Probabil, cunoștea promisiunile din Geneza 15.4, dar atunci cei doi nu cunoșteau promisiunea că li se va naște fiul (Geneza 18.10). Putem vedea în aceasta o scuză, dar care nu putea fi încuviințată.

În 1 Petru 3.5,6, Sara este prezentată ca exemplu pentru femeile credincioase din cauza supunerii ei față de Avraam. Dacă cineva și-o închipuie pe Sara din această cauză ca o „gâscă proastă“, ca pe cineva care nu avea niciodată o părere proprie, îi face, după părerea mea, o mare nedreptate. Dumnezeu i-a dat-o pe Eva lui Adam pentru a-i fi un ajutor care să i se potrivească. Ea trăia la același nivel cu el. Așa a fost și la Avraam și Sara. Ce ajutor ar avea un soț de la soția lui, dacă aceasta la orice inițiativă a soțului ar spune doar „da“?

În soluția pe care i-a propus-o lui Avraam, nu a fost însă un ajutor. El ar fi făcut mai bine să nu asculte de această propunere. Într-o căsnicie bună, o astfel de propunere ar fi astăzi de neînchipuit. În acel timp nu era ceva neobișnuit. În Geneza 30 citim că Rahela a făcut acest lucru. În ambele cazuri, copilul slavei trebuia socotit la numărul copiilor proprii. Aceste propuneri nu veneau din credință și nu mărturiseau despre încrederea în Dumnezeu.

Nașterea lui Ismael din roaba egipteană Agar a cauzat mult necaz. Apoi, când Sara s-a simțit adânc jignită de comportamentul roabei ei, i-a făcut reproșuri nedrepte soțului ei. Dar el i-a dat mână liberă să o trateze aspru pe roabă, lucru pe care l-a și făcut.

Pe atunci, Avraam avea 85 de ani și încă nu se găsea în condiția fizică descrisă în Geneza 18. Atunci avea 100 de ani, iar Sara 90. Avraam a crezut promisiunea rostită acolo, dar Sara a dovedit clar necredință.

În Geneza găsim încă ceva deosebit despre Sara. A luat de două ori inițiativa de a da soțului ei un sfat fără să fie întrebată. Am spus deja că primul nu a fost bun, pentru că venea din necredință. Al doilea sfat îl găsim în Geneza 21.10: „Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei, pentru că fiul roabei acesteia nu va moșteni cu fiul meu, cu Isaac.“ Acest sfat nu a găsit o ureche deschisă la Avraam, ci i-a displicut foarte mult. Dar s-a înșelat. Dumnezeu i-a spus: „Ascultă de glasul ei în toate câte ți-a zis Sara“ (Geneza 21.12). Sara a părut să aibă o pricepere mai bună în această problemă decât soțul ei.

Pe o autostradă germană am citit cu ani în urmă pe un panou următoarele cuvinte: „Ascultă de soția ta!“ Acest lucru poate să fie foarte folositor în unele cazuri. Și Avraam a trebuit să învețe acest lucru. Deseori, dintr-un sentiment de superioritate greșit, bărbații înclină să considere un sfat al soțiilor ca pălăvrăgeală de femei. Aceasta este o jignire dureroasă. Deseori se dovedește că soțiile au o pricepere mai bună decât soții lor. Găsim în acest sens mai multe exemple în Biblie și le cunoaștem probabil și din propria experiență. Viața de credință a Sarei nu a atins culmile vieții de credință a lui Avraam, dar Sara a fost prin acest sfat un ajutor bun pentru soțul ei.